

"berenverdriet"

De kleine teddybeer lag treurig voor zich uit te staren. Vlak voor de Kerst was hij verkocht, bij zijn familie weggehaald en zomaar verkocht, aan vreemden. De eigenaar van de berenwinkel, waar hij zich zo thuis had gevoeld, had hem geen jas aangegeven, nee hij had een stuk papier om hem heen gewikkeld en daarna nog vastgebonden óók!

Vanaf dat moment kon hij dus niet meer zien waar hij heen gebracht werd, zodat de kans haast wel verkeken was dat hij de winkel later nog terug kon vinden.

Hij werd naar een ruimte gedragen die ging brommen. De kleine beer bromde terug, maar niemand leek hem te horen. Daarna voelde de kleine beer dat de ruimte ging bewegen, steeds sneller. Zijn vulling draaide ervan in zijn lijfje.

Op een gegeven moment hield het brommen op en werd hij in een gebouw gebracht. Dat merkte hij aan het feit dat er een deur open ging en daarna weer dicht.

Hij werd ergens neergelegd waar het naar bomen rook. Een bos in een gebouw, dat kon toch niet? Na een poosje hoorde de kleine beer liedjes die hij ook in de berenwinkel gehoord had, de laatste tijd en hij voelde heimwee. Op een gegeven moment hoorde hij papier scheuren. Er werd kennelijk iets uitgepakt. Het scheuren bleef en plotseling werd ook het pakket waarin hij zelf zat opgepakt en opengescheurd. Eindelijk lucht en hij kon weer wat zien! Een klein blond meisje met grote blauwe ogen keek hem stralend aan: 'Een béér, voor mij! Ik noem hem Theodoor!' Ze gaf hem voorzichtig een kusje en de kleine beer voelde zijn vulling warm worden. Hij kreeg een naam! Tot nu toe was hij alleen de kleine beer geweest. Hij kreeg een nieuwe familie en kusjes. Zó slecht kon het hier niet zijn. Nee, het leek hem ineens geen straf meer.

© januari 2010, Alida, BasicPublishing.nl